

Chương 697: Bertus Và Turner (2) - Hội Ngộ

(Số từ: 3478)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:59 AM 02/02/2024

"Thành thật mà nói, nó rất vui."

“Anh nói vui về à?”

Trước lời nói của Bertus, Turner nghiêng đầu.

“Thấy em thế này.”

"Aa..."

“Anh chưa bao giờ bị đối xử theo cách này trong đời."

"Đó là sự thật nhưng..."

Những cảm xúc mà Turner cảm thấy ở ngôi làng này không giống bất cứ điều gì cô từng trải qua trong đời.

Cô luôn là người được nhắc đến ở cấp bậc thấp hơn của Hoàng đế ở bất cứ nơi nào cô đến.

Hơn nữa, vị trí của cô không phải có được nhờ quan hệ huyết thống hay bất cứ thứ gì khác mà thông qua kỹ năng của chính cô.

Đó là lý do tại sao cô là người kém cỏi nhất.

Ngay cả khi có sai sót trong mệnh lệnh mà cô nhận được, thì cô cũng không bao giờ mắc sai sót nào trong việc thực hiện.

Trên thực tế, cô đã thực hiện hoàn hảo những mệnh lệnh bất khả thi của vị Hoàng đế cuối cùng.

Cuộc đời cô không hề có thất bại.

Nhưng kể từ khi đến ngôi làng đầy tuyết này, cô đã trở thành một người thất bại trong mọi việc mình làm.

Giờ đây, ngay cả những đứa trẻ 4 tuổi trong xóm cũng sẵn sàng giúp đỡ cô khi cô mang một gánh nặng.

Turner thở dài.

“Aa... em nghĩ những người trong làng này có năng lực, khôn ngoan và đa năng hơn bất kỳ ai em từng gặp.”

“Anh cũng cảm thấy như vậy.”

Duy trì sự sống bằng sức mạnh của chính mình.

Những người từng quản lý thế giới đều ngạc nhiên trước sự hợp tác, tự cung tự cấp và tồn tại của một cộng đồng chỉ hơn 300 hộ gia đình trong môi trường khắc nghiệt này.

Mỗi người dân làng đều biết họ phải làm gì và đã làm điều đó.

Ai đó luôn phải có khả năng đảm nhận vai trò của người khác.

Đó là lý do tại sao mọi người phải biết cách làm mọi việc.

Trước đây, tất cả những gì Turner phải làm là cầm kiếm.

Đó là lý do tại sao cô trở nên kém cỏi trong cộng đồng nhỏ bé này.

“Giá mà quái vật xuất hiện thường xuyên hơn thì em sẽ có việc gì đó để làm, nhưng không phải vậy. Mặc dù thật kỳ lạ khi hy vọng vào một điều như vậy...”

"Đó là một điều tốt."

"Đúng..."

Trên thực tế, quái vật rất hiếm ở vùng xa xôi này.

Những con quái vật thỉnh thoảng được tìm thấy sẽ bị chôn vùi trong tự nhiên như một xác chết, hoặc bị thợ săn của làng săn lùng nếu bị phát hiện.

Dù thế nào đi nữa, người khác đã biết nỗ lực và không cần phải nổi bật.

Đối với bọn trẻ, cô là một người dì xinh đẹp.

Đối với phụ nữ, cô là một người hàng xóm ngây thơ vô số tội.

Đối với người lớn tuổi, cô là một cô vợ trẻ dễ thương và vụng về.

Đó là thực tế của Turner.

"Tuy nhiên, thật khó để chịu đựng việc bị những đứa trẻ nhỏ hơn em nhiều tuổi đối xử như một đứa trẻ. Tất nhiên, điều khó nhất là không có gì để nói."

Trên thực tế, Turner đã sống lâu hơn người lớn tuổi nhất trong làng.

Mọi người đối với cô đều giống như một đứa trẻ, nhưng cô lại bị những đứa trẻ đó đối xử như một đứa trẻ chưa biết gì.

Và thực tế thì cô chẳng biết gì cả.

Vì sự khác biệt này mà những ngày của Turner tràn ngập những tiếng thở dài.

Turner cầm cốc nước mát nhìn ra ngoài tuyết đang rơi.

“Tuy nhiên... em rất biết ơn vì có một nơi như thế này tồn tại.”

Cô đã cố gắng tránh xa ánh mắt của mọi người bằng cách sống ở nơi hoang vu khắc nghiệt.

Nhưng cô vẫn sống giữa mọi người.

Và cô có thể tiếp tục sống.

Turner nói như vậy với một nụ cười, và Bertus cũng mỉm cười.

Đồng bằng tuyết.

Một ngôi làng không tên.

“Em nói là một cậu bé?”

'Ồ, đúng rồi đấy!'

Tin tức về một cuộc sống mới vừa bắt đầu lan truyền ở nơi đó.

Một bé trai khỏe mạnh chào đời và người mẹ cũng khỏe mạnh.

Betton, trước khi vợ mình sinh con, đã nhất quyết yêu cầu những người thợ săn đi săn ngay cả khi trời có tuyết, tất cả chỉ vì mục đích tổ chức một bữa tiệc sau khi quá trình sinh nở diễn ra an toàn.

Tất nhiên, cả hai mẹ con mới sinh và Betton, người luôn ở bên cạnh họ, đều không thể tham dự bữa tiệc.

Tại hội trường trung tâm của làng, nhiều món thịt làm từ tuần lộc mà Bertus săn được đã được chuẩn bị cũng như hàng loạt món ăn khác để chào mừng dịp vui của làng.

Việc Turner và Bertus đến dự bữa tiệc là điều đương nhiên.

'Đáng lẽ đó phải là con gái, bạn biết đấy.'

'Tại sao nhất thiết phải là con gái?'

'Nếu là con trai, chẳng phải nó cũng giống như Betton liêu lĩnh đó sao? Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu đó là một cô con gái giống Ella dịu dàng sao?'

'Người ta nói con gái giống cha, vậy chẳng phải con bé là một đứa con gái liêu lĩnh như Betton sao?'

'Ôi trời, thế thì sẽ khá rắc rối đấy.'

'Hahaha!'

Mọi người đang bàn tán về sự ra đời của cuộc sống mới theo nhiều cách khác nhau.

Uống sữa hươu lên men, họ chia sẻ với nhau những câu chuyện khác nhau.

Tuy không dồi dào nhưng cũng không phải là cực kỳ khan hiếm.

Đó không phải là tình huống mà một bữa tiệc đơn lẻ sẽ làm cạn kiệt tài nguyên của họ vì có rất nhiều thợ săn lành nghề trong làng.

Vì vậy, trong một ngày vui vẻ như thế này, họ có thể ăn uống bao nhiêu tùy thích.

Bertus và Turner, đã quen với thức ăn thô nên có thể ăn uống thoải mái.

Tuy nhiên, biểu cảm của Turner không được tốt.

Bởi vì, vào một ngày như vậy, cô chắc chắn sẽ nghe được một câu hỏi nào đó.

“VẬY, KẾ HOẠCH CHO ĐỨA BÉ CỦA CÔ LÀ GÌ?”

"Ồm...?"

Bà đỡ hôm nay, một người phụ nữ lớn tuổi, đến gần Violet với nụ cười nhân hậu và hỏi.

Nếu có điều gì đó để hỏi về kế hoạch của họ vào một ngày như thế này thì đó chắc chắn là về một đứa trẻ.

‘Khi nào cô sẽ có một đứa?’ Đó là câu hỏi.

Đương nhiên, sắc mặt của Turner trở nên tái nhợt.

"ĐỪNG SỢ HÃI VÌ NHỮNG GÌ CÔ THẤY NGÀY HÔM NAY. TẤT CẢ CHÚNG TA ĐỀU ĐÃ TRẢI QUA ĐIỀU ĐÓ. ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ ĐIỀU ĐÁNG SỢ. ĐÓ LÀ MỘT SỰ KIỆN HOÀNH TRÁNG VÀ THIÊNG LIÊNG."

"Aa..."

Turner lớn tuổi hơn bà lão.

Khi một người nhỏ tuổi hơn hỏi cô khi nào cô dự định sinh con, Turner không khỏi cảm thấy như mình sắp phát điên.

Turner do dự rồi mở miệng.

"Chà, chúng tôi... đang cố gắng hết sức..."

Tất nhiên, họ thậm chí còn chưa thử.

"Hehe... Hai người có vẻ như một cặp đôi hoàn hảo không có vấn đề gì. Tại sao đứa trẻ lại không đến...?"

Trưởng lão nheo mắt và quay lại nhìn Bertus.

“Cậu có phải là một chàng trai xinh đẹp yếu sinh lý không?”

"Cái gì?!"

Một chàng trai xinh đẹp yếu sinh lý.

"Không! Không, chúng tôi không! Anh ấy... Anh ấy ỏn! Anh ấy khỏe mạnh! Rất nhiều! Mỗi, mỗi ngày! Rất nhiều!"

Cuối cùng, Turner khó chịu hét lên với khuôn mặt đỏ bừng.

Bản chất của cô là buồn về câu chuyện của Bertus hơn là của chính mình.

Nhưng khi hét lên, cô mới nhận ra mình vừa nói gì và mặt cô tái nhợt.

Ý cô là gì khi nói nhiều vậy?

"Ý cô nói mỗi ngày là sao...? Ừm, thật không thể tin được..."

Ý của cô là mỗi ngày là gì và điều đó có gì đáng kinh ngạc?

"Ngồi xuống đi em yêu."

Turner, người đã vô tình đứng dậy, ngồi xuống như thể sắp ngã khi Bertus thận trọng kéo cô lại chỗ ngồi.

"Hehe... Có vẻ như bên này có nhiều năng lượng hơn nhỉ..."

Tất nhiên, những người lớn tuổi cũng cười và những người ngồi cùng bàn cũng cười. Rốt cuộc, thật thú vị khi trêu chọc cô dâu trẻ trung và ngây thơ này.

Cô không biết gì và luôn có vẻ hoang mang. Điều đó có hại gì?

Ở ngôi làng băng giá này, cô luôn đáp lại như một con cá vồ cánh, bất kể chủ đề cuộc trò chuyện là gì.

Những người phụ nữ lớn tuổi tinh nghịch đã tìm thấy một trong những niềm vui lớn nhất trong cuộc đời của họ là trêu chọc cô dâu trẻ này. Chồng cô cũng là người vui tính nhưng anh là một quý ông lịch sự nên luôn đáp lại một cách nhã nhặn, bất kể có trò đùa gì.

Ở một khía cạnh nào đó, anh là một học sinh gương mẫu.

Anh hiểu và ghi nhớ mọi điều được dạy, hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo và nghiêm túc trong mọi vấn đề.

Anh rất hữu ích nhưng không vui vẻ.

Ngược lại, vợ anh lại vụng về, luôn cố gắng hết sức nhưng không thành công, khiến cô thường xuyên đau khổ, bất an.

Cô không hữu ích, nhưng cô rất vui.

Theo cách riêng của họ, cả hai đều trở nên không thể thiếu đối với ngôi làng.

"Hàng ngày anh ấy mạnh đến mức nào?"

"Người bạn đó nhìn có vẻ yếu đuối nhưng lại là một chiến binh khá giỏi. Anh ta từng một mình ra ngoài và mang về cả một con gấu! Bắt nó là một chuyện, nhưng mang nó về thì cần sức mạnh thế nào?"

"Xương khỏe chẳng?"

"Tất nhiên rồi."

"Vậy, lưng của anh ấy thì sao?"

"Đúng. Tầm lưng của anh ấy thật phi thường."

"Heh... Tôi chưa bao giờ nghĩ về anh ấy như vậy..."

"Ngoại hình có thể lừa dối."

Những lời thì thầm và những câu đùa tràn ngập không khí, và mặt Turner ngày càng đỏ bừng. Bàn tay lịch sự đang cầm ly của cô cũng run lên.

"Em, em xin lỗi, anh yêu..."

"Không sao cả..."

Việc họ yêu mến nhau rất nhiều đã được chứng minh bằng việc họ đã đến với nhau được bao xa.

Tuy nhiên, cảnh họ xung hô với nhau một cách trang trọng như vậy khiến người xem cảm thấy kỳ lạ.

Cứ như thể họ là một cặp đôi trẻ đang hẹn hò hơn là đã kết hôn.

Mọi người đều có ý kiến của mình, nhưng cuối cùng, đó là một cảnh tượng dễ chịu. Đó là những gì mọi người nghĩ.

Bữa tiệc tiếp tục.

Bertus nhanh chóng nhìn thấy trưởng làng, người đang ngồi ở đầu bàn, đang trò chuyện với một người vừa bước vào hội trường.

Trưởng làng vô danh cũng là thủ lĩnh của các thợ săn.

Ông ấy đã chỉ đạo nhóm đi bắt tuần lộc cách đây không lâu.

Sau một hồi trò chuyện, trưởng làng rời khỏi hội trường.

Mặc dù đây là chuyện bình thường, nhưng vẻ mặt của ông có chút khác thường, khiến Bertus chăm chú quan sát hiện trường.

"..."

"..."

Có vẻ như Bertus không phải là người duy nhất nhận thấy điều đó, khi ánh mắt của Turner nhìn vào mắt anh với cùng mối quan tâm.

Đó là một vấn đề mà họ không hiểu rõ lắm.

Bertus khẽ nhún vai và Turner mỉm cười nhẹ nhàng.

Bữa tiệc tiếp tục.

Một lúc sau, Betton xuất hiện ở đại sảnh và nói rằng vợ anh đã ngủ quên.

Với tư cách là ngôi sao của sự kiện, anh đã nhận được rất nhiều lời chúc mừng trước khi ngồi xuống cạnh Bertus.

"Anh Radeus."

"Vâng, Betton?"

"Anh có thể nói chuyện bình thường hơn được không...?"

"Cứ như thế này là tôi thấy thoải mái rồi. Chúc mừng anh đã có con trai nhé."

Trước lời chúc mừng của Bertus, Betton gãi đầu.

Cả Betton và vợ anh, Ella, đều trẻ hơn Bertus rất nhiều.

Nhưng vì điều đó, Bertus đã biết được nhiều điều về công việc của ngôi làng từ Betton hơn là từ những người dân làng lớn tuổi hơn.

Bertus luôn biết ơn Betton.

"Vâng, thằng bé khỏe mạnh. Chúng tôi đã lo lắng một lúc, nhưng Ella có vẻ cũng ổn... Nhân tiện, vợ anh ổn chứ?"

Lúc đó, mặt Turner đỏ bừng.

"Hả? Ồ... Vâng, tôi xin lỗi."

Ella chắc hẳn đã lo lắng đến mức đề nghị đi gặp người giúp đỡ mình.

“Xin hãy chuyển tải lời xin lỗi của tôi...”

Người đỡ đở run sợ hơn người đỡ đở nên bà đỡ phải đưa người đỡ đở đi nghỉ.

"Dù sao đi nữa, người anh em."

“Ừm, Betton.”

“Con của chúng tôi vẫn chưa có tên.”

Với vẻ mặt nghiêm túc, Betton hỏi Bertus.

“Anh có thể đặt tên cho con của chúng tôi được không?”

Trước câu hỏi đó, Bertus không khỏi sửng sốt.

"Tôi? Đặt tên cho đứa trẻ?"

"Ừm, tôi rất muốn anh đặt tên cho con chúng tôi. Bình thường thì trưởng thôn sẽ làm, nhưng khi tôi hỏi thì ông ấy nói sẽ ổn thôi..."

Đó là một yêu cầu vô lý đối với cả Bertus và Turner, những người đã tình cờ nghe được nó.

Cả hai đều chưa từng tưởng tượng rằng mình sẽ được yêu cầu đặt tên cho con của ai đó. Hơn nữa, họ thực tế vẫn là những người mới đến làng.

Liệu họ có thực sự đảm nhận được nhiệm vụ quan trọng là đặt tên cho một đứa trẻ sẽ trở thành cư dân trong làng không?

Dù đã nhận được sự cho phép của trưởng thôn nhưng họ không khỏi bối rối.

“Tôi cảm nhận được điều gì đó từ anh, người anh em.”

"Nó là gì...?"

"Chà... tôi không thể diễn tả thành lời, nhưng anh có vẻ khác với những người như tôi. Nếu anh đặt tên cho con tôi, tôi cảm thấy tương lai của nó sẽ rất tươi sáng..."

Bertus nghĩ rằng anh hiểu tại sao Betton lại nói những điều như vậy.

Một người về cơ bản là khác nhau.

Bầu không khí không thể được xác định rõ ràng bằng lời nói hay hành vi của họ.

Mặc dù Bertus nghĩ mình hiểu những gì Betton đang nói nhưng anh vẫn do dự.

Đặt tên cho con của ai đó

Nó tưởng chừng như một công việc tầm thường nhưng lại quyết định cuộc đời của một ai đó.

Liệu anh có xứng đáng nhận được trách nhiệm như vậy không?

Liệu anh, người đã từ bỏ mọi thứ và chạy trốn, có thể đảm nhận một nhiệm vụ như vậy không?

Khi anh đấu tranh với những suy nghĩ này, những người khác không biết.

*Swoosh!

Một bàn tay to lớn đặt lên vai Bertus.

"Cứ làm đi."

“Aa... Trưởng làng.”

Thủ lĩnh của thợ săn và trưởng làng.

Với một nụ cười, ông đặt tay lên vai Bertus, mặc dù Bertus không biết ông đã quay lại khi nào.

“Ở một ngôi làng không có gì mới mẻ, còn gì đặc biệt hơn khi nhận được một cái tên từ một người mới đến?”

Vì người đứng đầu thậm chí còn đề nghị điều đó nên việc từ chối mà không có lý do rõ ràng cuối cùng sẽ là thiếu tôn trọng đối với trẻ sơ sinh và ngôi nhà mới của chúng.

“Ừm, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó.”

"Cám ơn anh!"

Đặt tên cho con của ai đó không phải là một quyết định dễ dàng nên cần phải suy nghĩ kỹ.

Tuy nhiên, dù đã hứa sẽ xem xét một cái tên nhưng tay thủ lĩnh vẫn không rút lại.

“Còn nữa, ra ngoài một lát.”

"Vâng? À... Vâng."

"Violet, anh có thể ra ngoài một lát được không?"

"...À, vâng."

Ông ấy có điều gì muốn nói không?

Theo thủ lĩnh ra khỏi hội trường, ông quay lưng đi về phía trước, sau đó dừng lại, trầm giọng nói.

"Có người đang tìm hai người."

Trước câu nói đơn giản đó, cả Bertus và Turner đều không khỏi cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Làm thế nào mà?

Ai đã đến?

Có phải những kẻ truy đuổi đã xâm nhập vào khu vực hẻo lánh này và đến tận đây?

Khi đó họ nên làm gì?

Mặc dù trưởng làng đã nói như thể đó không phải là chuyện gì to tát, nhưng đây không phải là chuyện bình thường.

Khi Turner và Bertus đến ngôi làng vô danh trên cánh đồng tuyết này, cứ như thể một sự kiện trọng đại đã diễn ra. Giống như họ đã tìm đường đến đây, việc đến được nơi này không phải là một nhiệm vụ dễ dàng đối với vị khách đang tìm kiếm họ.

"Nếu anh cần giúp đỡ, hãy cho tôi biết. Tôi sẽ theo dõi."

Có vẻ như trưởng thôn biết đây không phải chuyện bình thường nên mới lên tiếng.

Không thể nào khác được.

Bất cứ ai đã đi xa đến mức này đều phải biết rằng người họ tìm kiếm và người tìm kiếm họ không phải là người bình thường.

Họ có thể giúp được gì không?

Nếu cả hai đều không thể xử lý được người đang tìm kiếm thì sự giúp đỡ của bất kỳ ai cũng sẽ không có ích gì.

Trong khi Bertus là một chuyện thì ở đây Turner lại bị đối xử chẳng bằng nửa xu.

Tuy nhiên, hai người họ đã sống một thời gian dài ở ngôi làng vô danh này.

Vì thế, dù không biết nó có thực sự hữu ích hay không nhưng họ đã tin tưởng vào tấm lưng to lớn của trưởng làng, người cũng là thợ săn đầu người.

Họ tin tưởng ông mà không hề biết tại sao.

Giống như ông đã dạy họ săn bắn, giết mổ, tìm đường trên cánh đồng tuyết và cách sinh tồn.

Có vẻ như ông ấy cũng sẽ chỉ đường cho họ trong tình huống không chắc chắn này.

Cả Turner và Bertus đều nhận thấy mình đã tin tưởng trưởng làng mà không cần lý do hay cơ sở.

Thế là trưởng làng, Turner và Bertus cùng nhau rời khỏi phòng họp.

Vào một đêm tuyết rơi, cả làng yên tĩnh, chỉ có những âm thanh náo nhiệt phát ra từ hội trường khi tất cả dân làng đều có mặt ở bên trong.

Họ đi theo trưởng làng khi ông đi về phía ngoại ô của làng.

Tại nơi họ đến sau khi dọn tuyết chất đống, có hai người mặc áo choàng đen.

Hai chiếc áo choàng đen được phủ một lớp tuyết mỏng, có lẽ là do những bông tuyết rơi xuống.

"Chúng ta hãy nói chuyện nhé."

Sau khi để lại những lời đó, trưởng làng quay lại và giao tiếp bằng mắt một mình.

Nếu họ cần giúp đỡ, ông ấy sẽ cung cấp nó bằng cách này hay cách khác.

Việc họ chờ đợi như thế này chứ không phải phục kích có nghĩa là họ không muốn làm hại ngôi làng hoặc có mục đích nào khác.

Hai người trong cơn bão tuyết, mặc áo choàng đen.

Người bên phải thận trọng cởi mũ trùm đầu ra.

"...!"

“Cậu, cậu là...?”

Cả Bertus và Turner đều bị sốc.

Mái tóc đen dài tựa như bóng tối.

Và một khuôn mặt nhợt nhạt.

“Lâu rồi không gặp.”

"Anna...?"

Hắc pháp sư đã biến mất, Anna de Gerna, cũng ở đó.

Người bên trái cũng cởi bỏ mũ trùm đầu.

"Louis..."

Người bên trái không ai khác chính là Louis Ancton, người đã biến mất cùng Anna.

Những tàn dư của Đế chế Gardias đã mất từ lâu và nền văn minh đã mất của nó đã đoàn tụ trên một cao nguyên nơi nền văn minh đã biến mất sau 5 năm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading